

Roman

Houvast

Soms kan het leven
je onverwacht
gelukkig maken

Martin Scherstra

Martin Scherstra

Houvast

Uitgeverij Zomer & Keuning

Van deze auteur verschenen ook bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Terug naar Terschelling

Gedreven

Ontembaar als de zee (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

Schuilplaats voor geluk (als Mattie Scherstra-Lindeboom)

ISBN 9789401904742

ISBN e-book 9789401904759

NUR 344

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl

www.martinscherstra.nl

Alle rechten voorbehouden

Een Barnevelder die de voordeur blokkeerde, dat kon alleen bij haar vader, dacht Kim toen ze haar ouderlijk huis probeerde binnen te komen. De grote kip keek haar vanaf de deurmat met een zelfverzekerde blik in haar kraaloojjes aan en was niet van plan om aan de kant te gaan. Welnee, ze ging er eens lekker voor liggen en begon met haar snavel haar donkere, glimmende veren op te wrijven.

‘Stomme kip,’ mompelde Kim. Ze keek de hal in of de eigenaar van het eigenzinnige dier niet kon ingrijpen. Maar blijkbaar voelde niemand zich geroepen om haar te helpen.

De hal was een lange, lichte ruimte met een zoldering van zware, zwarte balken. Er kwamen vijf deuren met glas-in-loodramen op uit en halverwege de gang was een trap naar boven. Langs de wanden stonden twintig stoelen, allemaal verschillend van vorm en kleur, waarvan er slechts drie bezet waren. De patiënten en hun baasjes keken toe hoe Kim voorzichtig de deur verder openduwde, waarbij de kip en de deurmat opzischoven. ‘Kan iemand misschien die kip weghalen?’

De kip kakelde verontwaardigd, maar gaf haar plekje niet op.

‘Die is niet van mij,’ zei een oudere vrouw met vlamvend rood haar. Ze wees op de Deense dog aan haar voeten. De hond was zo groot als een kalf en tilde slaperig zijn kop op, toen de vrouw vervolgde: ‘Ed hier moet niets van kippen hebben. Tenminste,’ voegde ze er met een brede grijns aan toe, ‘tenzij ze in hapklare brokken in zijn etensbak liggen!’

Ed blafte bevestigend.

Kim duwde de deur helemaal open. De deurmat en de kip schoven mee. Ze wierp de Barnevelder een triomfantelijke blik toe. ‘Zo doen we dat dus!’

De kip keek even naar haar op en als Kim niet beter wist, zou ze zeggen dat het dier meewarig haar kop schudde voordat ze opstond en door de hal begon te scharrelen, op zoek naar iets eetbaars.

Een oudere man glimlachte haar vriendelijk toe. Naast zijn stoel stond een reismand. Daarin zat een Noorse boskat die de andere patiënten nauwlettend in het oog hield. ‘Volgens mij is het er een van Gertie.’ Om hem heen werd instemmend geknikt en gemompeld.

‘Gertie heeft sierkippen,’ legde een aantrekkelijk meisje van een jaar of achttien, negentien uit. Ze hield een schoenendoos vast waar in het deksel gaten waren geprikt. Af en toe klonk er zacht gepiep uit de doos.

‘Ze doet mee aan wedstrijden. Voor elke wedstrijd laat ze haar kippen even door de dokter nakijken.’

‘Nakijken?’ herhaalde de man geamuseerd. ‘Een auto laat je nakijken, of een wasmachine als die stuk is. Een dier laat je onderzoeken...’

Het meisje zag het probleem niet. ‘Nakijken of onderzoeken, wat maakt het uit?’

‘Nou...’

‘Ik denk,’ onderbrak de roodharige vrouw het tweetal, ‘dat de kip van Gertie is. Zij is momenteel bij de dokter...’

‘Daar ben je dus!’

Kim draaide zich om in de richting van de stem.

Gertie, een knappe vrouw van eind veertig kwam uit de spreekkamer gerend. Ze droeg een overall over haar kleren, haar lange, donkerblonde haar werd met een elastiekje bij elkaar gehouden en viel in een staart op haar rug. ‘Klaartje heeft een eigen willetje. Af en toe gaat ze er zomaar vandoor. Wat ik ook doe, het lukt haar altijd weer om te ontsnappen. Ze is veel te slim. Nietwaar, Klaartje?’ Ze liep naar de kip en klopte haar zachtjes op haar rug.

De kip kakelde tevreden.

Ze keek op naar Kim, met een zweem van een glimlachje om haar roodgestifte lippen. ‘Ik zie dat jullie al hebben kennisgemaakt.’

Kim glimlachte terug. ‘Dat hebben we zeker. Als Klaartje geen wedstrijden meer doet, kan ze nog altijd carrière maken als deurstopper. Ze weigerde pertinent aan de kant te gaan. Ik moest haar met deurmat en al opzijschuiven.’

‘Als die eigenwijze kip zich eenmaal iets in dat dwarse koppetje van haar heeft gehaald, krijg je het er niet meer uit!’ Een paar honingkleurige ogen nam de jonge vrouw welwillend en hartelijk op. ‘Wat doe jij weer in het verre Friesland?’

‘Dat is...’

Uit de spreekkamer klonk allerlei gestommel en het onrustige gekakel van een stel kippen. Daarbovenuit riep een stem, enigszins in paniek: ‘Gertie, waar blijf je?’

Gertie tilde Klaartje van de grond. ‘Laat ik maar snel teruggaan, voordat mijn andere dames de boel afbreken.’ Ze knikte Kim vriendelijk toe en liep weg.

Zodra de deur achter Gertie in het slot was gevallen, stond de Deense dog op en sjokte op zijn gemak naar Kim, waarbij zijn nagels op

de plankenvloer tikten.

‘Edje,’ waarschuwde zijn bazinnetje.

Onverstoorbaar liep de hond verder tot hij voor Kim stond. Zijn donkere ogen namen haar goeiig op. Kim boog voorover en aaide het dier over zijn kop. ‘Geeft niets, hoor. Ed is gewoon nieuwsgierig. Of niet, jongen?’

De hond duwde zijn grote snuit tegen haar borst.

‘Jij bent er eentje van de dokter, is het niet?’ merkte de oudere man op. Hij nam haar van top tot teen op. ‘De oudste, Kim.’

Zijn opmerkzaamheid verraste haar. Ze kon zich niet herinneren de man ooit gezien te hebben. ‘Moet ik u kennen?’

Drie paar ogen waren nu op haar gericht, als je tenminste de trouwe hondenogen van Ed niet meetelde.

‘Dat waag ik sterk te betwijfelen,’ zei hij. ‘Ik ben hier vorig jaar pas komen wonen. Nee, ik herken je van de foto op het bureau van je vader.’

Het meisje knikte instemmend. ‘De dokter praat vaak over zijn kinderen. Alle en Gea, en jou.’

De Deense dog sjokte terug, plofte aan de voeten van zijn bazin neer en legde zijn grote kop op haar schoot, waarbij hij haar blik gevangen-hield met zijn donkere ogen. Liefdevol aaide de vrouw zijn neus. ‘En laten we de kleine Suus niet vergeten. Dat is echt zijn oogappeltje.’

Alle, Gea en Suus. De laatste keer dat Kim hen in levenden lijve had gezien, was alweer vier maanden geleden, op Suus’ verjaardag. Het meisje, dat eigenlijk Susanne heette, naar haar grootmoeder, was toen vijf jaar geworden.

‘Ben je hier voor een familiebezoek?’

Kim wierp een blik naar buiten. Aan het eind van het tuinpad dat als een oranje lint van klinkers door de tuin kringelde stond haar lavendelblauwe lelijke eend in de schaduw van een grote kastanjeboom geparkeerd. De kofferbak sloot niet meer vanwege de vele koffers en tassen die erin lagen. Ze had de klep met touwen vastgemaakt aan de bumper.

Een bezoek kon je het niet noemen, bedacht ze somber. Meer een vlucht...

‘Kim?’

Ze hoorde de stem wel, maar zacht en veraf, alsof hij deel uitmaakte van haar gedachten. Hoe zou het met Tom zijn? Zou hij aan haar denken, zoals zij ieder moment van de dag aan hem dacht?

In de spreekkamer klonk een opgewonden geschreeuw. De bezoekers wisselden een veelbetekenende blik met elkaar. Ze herkenden de stemmen van Gertie en de nieuwste stagiaire Clara Nijkamp.

De deur vloog open en een vrouw van voor in de twintig beende de wachtkamer in. Ze zag er kwaad uit, haar gezicht met smalle lippen was rood en vlekkerig en verwrongen van woede. Kim schrok toen ze de man zag die uit de spreekkamer achter de vrouw aan rende. Hij was gekleed in een witte doktersjas, waarvan de punten als twee dode zee-meeuwen achter hem aan flapperden. Heit!

Jitze Bouma was achtenveertig, knap en lang – een boom van een kerel zelfs. Hoewel hij bezig was een weldoervoed buikje te krijgen en zijn voorhoofd al hoger was dan hem lief was, mocht hij er nog steeds zijn. Zijn zwarte, kortgeknipte haar was hier en daar met zilver doorschoten, net als zijn ringbaardje. Zijn ogen hadden de kleur van amethyst en keken de coassistent vol twijfel aan.

‘Ik blijf hier geen minuut langer!’ schreeuwde de jonge vrouw op weg naar de voordeur. In het voorbijgaan propte ze haar witte jas in Kims handen.

‘Clara, alsjeblieft!’ riep Jitze haar toe. ‘Zo bedoelde Gertie het niet...’

‘O, jawel!’ klonk het gedecideerd uit de spreekkamer. ‘Zo bedoelde Gertie het wel!’

Twee kippen, waaronder Klaartje, wandelden op hun gemak de wachtkamer in, opgewekt kakelend, waarbij ze af en toe een pluisje van de grond pikten. De Deense dog besloot dat de kippen geen reden waren om aan te slaan, maar in de reismand likte de Noorse boskat zich verlekkerd om haar snuit.

‘Blijf dan in ieder geval tot ik een vervanger voor je heb gevonden,’ drong de dierenarts aan.

Bij de deur draaide Clara zich met een ruk om. Haar felle, grijze ogen versmalden van kwaadheid. ‘Ik peins er niet over, dokter! Tenzij,’ voegde ze er met een schuine blik op de spreekkamer aan toe, ‘Gertie nu meteen haar verontschuldiging aanbiedt!’

‘Nee, dank je!’ Nonchalant leunde Gertie tegen de deurpost, met haar armen over elkaar. ‘Jij bent niet geschikt als dierenarts, kind. Je hebt geen hart voor dit werk.’

Clara snoof minzaam, haar handen balden zich tot vuisten. ‘Ik ben de beste van mijn leerjaar. Hoe durf je?’ Ze rukte de voordeur open en

beende naar buiten, waar ze bijna struikelde over een losse klinker. Het lukte haar om haar waardigheid te hervinden en met opgeheven hoofd liep ze het tuinpad af. Een paar tellen later hoorden ze haar auto starten en wegrijden.

Jitze deed de deur dicht. ‘Och nee,’ mompelde hij. ‘Weer een coassistent minder!’

Gertie voelde zich schuldig. Mede door haar had de dierenarts nu geen coassistent meer. ‘Misschien had ik beter mijn mond kunnen houden.’

Jitze schudde zijn hoofd. ‘Het is niet jouw schuld, Gertie. Eerlijk gezegd heb je me een groot plezier gedaan.’

Gertie liep naar de kippen, die nieuwsgierig de lectrumand aan het inspecteren waren. ‘O?’

‘Je hebt gelijk. Clara heeft geen hart voor het werk. Ze mag dan wel hoge cijfers hebben, de praktijk is altijd anders dan de theorie. Er zijn situaties waarop je moet kunnen inspringen, en dat is iets wat Clara absoluut niet kan. Het is me een groot raadsel waarom zij überhaupt voor deze opleiding heeft gekozen.’

De dierenarts liet zijn blik door de wachtkamer gaan. Het had geen zin om lang stil te staan bij het vertrek van de coassistent. Wat gebeurd was, was nu eenmaal gebeurd. Morgen zou hij contact opnemen met de universiteit. Misschien dat zij op korte termijn een nieuwe coassistent voor hem konden regelen. Eentje die wel affiniteit had met het beroep van dierenarts. Tot die tijd zat er niets anders op dan de praktijk alleen te runnen. ‘Ik ben bijna klaar met de kippen, mensen, dus als jullie...’

Nu pas werd zijn aandacht getrokken naar de jonge vrouw die nog steeds bij de deur stond. Verrassing vermengd met een vleugje verbijstering tekende zich af op zijn gezicht toen hij haar herkende.

Kim hield haar adem in. In haar hoofd had zich deze scène al zo vaak afgespeeld; ze had precies geweten wat ze zou zeggen en hoe ze moest reageren als haar vader ineens voor haar stond. Maar nu het eenmaal zover was voelde ze haar knieën knikken, waren de woorden die ze zo vaak in haar hoofd had herhaald vergeten. ‘Hoi, heit,’ was het enige wat ze zo snel kon bedenken.

Jitze was even met stomheid geslagen. Ongeloof en blijdschap omdat zijn dochter ineens voor hem stond, streden om voorrang. ‘Kim?’

Het volgende moment vloog ze in zijn armen. Ze drukte haar hoofd

tegen zijn borst en verbeet de tranen die achter haar ogen brandden. Ze wilde niet huilen. Niet nu, en zeker niet hier. Voor het eerst sinds ze Utrecht uit was gereden had Kim het gevoel dat alles goed zou komen; het nare gevoel dat ze eerder had gehad, had plaatsgemaakt voor een vreugdevolle verwachting.

Jitze wist niet goed wat hij ervan moest denken. Natuurlijk was hij blij dat hij zijn dochter na al die tijd weer in zijn armen kon sluiten. Maar tijdens hun telefoongesprekken had ze niets laten doorschemeren van haar plan om langs te komen. ‘Wat brengt je hier, famke?’

Kim maakte zich los uit haar vaders armen. ‘Mag ik een poosje blijven?’

De vraag verraste Jitze niet. Intuïtief had hij aangevoeld dat Kims komst niet zomaar een gelegenhedsbezoekje was. Ze had hem nodig, en hij wilde er voor haar zijn. ‘Natuurlijk mag je blijven, lieverd. Zolang je wilt. Ik weet zeker dat de anderen het ook fijn zullen vinden.’ Hij wees naar de trap. ‘Ik moet verder met het spreekuur, maar jij kunt alvast je spullen naar boven brengen. Ik neem aan dat je koffers...’

‘Helemaal geen probleem, hoor,’ onderbrak zijn dochter hem. Ze was naar Friesland gekomen om na te denken over haar toekomst, adem te halen, te begrijpen wat er was gebeurd. Maar in de tussentijd kon ze haar vader helpen in de praktijk. ‘Me dunkt dat jij wel een assistente kunt gebruiken.’ Ze lachte de verbouwereerd kijkende Jitze breed toe. ‘Ik ben hier nu toch, dan kan ik net zo goed mijn handen uit de mouwen steken. Mijn bagage staat niemand in de weg.’

Daar kon Jitze weinig tegen inbrengen. Alle hulp was welkom. ‘Nou, zo’n aanbod sla ik natuurlijk niet af.’

‘Mooi zo!’ Kim trok de jas aan die van Clara was geweest. Hij paste perfect. ‘Zullen we dan maar, dokter Bouma?’

Zijn ogen twinkelden vergenoegd toen hij de deur naar de spreekkamer voor haar openhield. ‘Na u, dokter Bouma.’

Kim voelde zich als een vis in het water in de praktijk. Het nieuws dat Jitzes oudste dochter de plaats van de coassistent Clara had ingenomen, ging als een lopend vuurtje door de wachtkamer en werd door iedereen enthousiast ontvangen.

Al zolang Kim zich kon herinneren waren dieren haar grootste passie, een liefde die ze van haar vader had meegekregen. Als kind had ze hem vaak geholpen en voor beiden was een opleiding diergeneeskunde

in Utrecht dan ook een logische stap geweest. Hoewel haar jongere broer Alle en zusje Gea ook dol waren op dieren, deelden zij deze passie niet. Hun interesses lagen eenvoudigweg ergens anders.

Het middagspreekuur bracht een stroom aan medische klachten, van een gebroken poot tot een heup uit de kom, van een hardnekkige schurft tot een vlooiënplaag. In het begin moesten zowel de patiënten als hun bazen wennen aan de nieuwe dierenarts, maar al snel wist Kim hen te overtuigen van haar vakmanschap en lukte het haar hun vertrouwen te winnen. De tijd vloog om en het was bijna een tegenvaller voor haar toen ze de een-na-laatste patiënt van die middag binnenliet.

‘Gooitze Schoorstra met Bobby,’ las Jitze op zijn laptop, waarop hij de patiëntenlijst bijhield. Hij opende de deur en riep Gooitze. Die kwam de spreekkamer binnen met een klein, dik hondje van een niet-bestaand ras.

Gooitzes gladgeschoren gezicht was bruinverbrand door het buitenleven, zijn donkere haar plakte in krulletjes tegen zijn voorhoofd. ‘Dokter,’ begroette hij de dierenarts. Kim kreeg een vriendelijk knikje. ‘Wilt u even naar Bobby kijken?’

De artsen zagen meteen waarom Gooitze de viervoeter naar de praktijk had gebracht. Bobby’s staart bloedde en hing er in een onnatuurlijke hoek bij. Voorzichtig tilde Kim de hond op de behandeltafel. Het dier liet het toe, maar het was duidelijk dat het veel pijn had. ‘Wat is er gebeurd?’

‘We maakten een wandeling door het park...’ Er gleed een grimas van ergernis over Gooitzes gezicht. ‘Ik had Bobby aan de lijn moeten doen toen ik die dobermann zag.’

Kim begreep het. ‘Bobby is dus aangevallen door een dobermann.’

De jongeman schudde zijn hoofd. ‘Helemaal niet. Bobby heeft die dobermann aangevallen – en hoe!’

Ongelovig keek Jitze naar het hondje. ‘Hij? Heeft hij een dobermann aangevallen?’

‘Bobby heeft het niet zo op grote honden, dok. Hij vliegt er direct op af.’

Voorzichtig onderzocht Jitze de wond. Hij moest toegeven dat hij grote bewondering voor het hondje voelde. ‘Bobby heeft dus de dobermann aangevallen en die heeft hem weer gebeten.’

‘Die dobermann deed eerst helemaal niets,’ verklaarde Gooitze. ‘Hij was heel rustig, tot Bobby hem in zijn poot beet. Ja, en toen ging het

mis. Het heeft ons de grootste moeite gekost om de twee honden te scheiden, de eigenaar van de dobermann en ik. Omdat de wond er zo ernstig uitziet, heb ik direct gebeld of er nog een plekje was.'

Kim bekeek de wond. Als je bedacht dat die kleine hond door zo'n reusachtig monster was gebeten, was het een wonder dat hij er niet veel slechter aan toe was. De wond was wel diep, maar Kim en Jitze waren er zeker van dat ze het korte staartje konden redden.

Met hulp van Gooitze behandelden vader en dochter Bouma de hond. Bobby liet alles over zich heen komen en verzette zich niet. Het was alsof hij begreep dat de drie het beste met hem voorhadden.

Na de ingreep nam Gooitze de hond op zijn arm en maakte Kim een vervolgafspraak. Het verband moest regelmatig worden verwisseld en de wond moest worden behandeld om infecties te voorkomen.

Kim liet hen uit, terwijl Jitze de spreekkamer gereedmaakte voor de laatste patiënt van die dag. Met een vochtige doek desinfecteerde hij de behandelafel. Daar was hij bijna mee klaar toen in de wachtkamer een hevig tumult losbarstte. Hij hoorde het schelle keffen van een kleine hond en het veel diepere grommen van een grotere hond. 'Ga toch weg met dat opdondertje!' riep een vrouwenstem boos. 'Heeft dat mormel ons al niet genoeg narigheid bezorgd?'

Jitze stond net op het punt om te gaan kijken wat er aan de hand was, toen Kim terugkwam. Achter haar viel de deur in het slot en het schelle gefef werd gedempt. Haar ogen glommen van pret.

De dierenarts begreep meteen wat er aan de hand was. 'Zeg maar niets,' zei hij grinnikend. 'De laatste patiënt is zeker een grote dobermann die door een klein hondje in zijn poot is gebeten!'

Kim gierde het uit. 'In de wachtkamer kwamen de dobermann en Bobby elkaar weer tegen. Als Gooitze hem niet op zijn arm had gehad, was Bobby meteen weer op die grote hond af gevlogen.'

Jitze schudde zijn hoofd. 'Bobby heeft niet in de gaten dat hij zo klein is en heeft er ook geen weet van of de andere hond sterker of zwakker is.'

Kim liep naar de deur. 'Nou ja, het is gelukkig allemaal goed afgelopen. Ik zal...'

'Eyo!'

Eén woord, twee lettergrepen. Het schalde door het huis.

Kim draaide zich geschrokken om.

'Eyo, eyo!'

Beleef lief en leed met de familie Bouma

Als Kim een foto vindt van haar geliefde Tom met een andere vrouw, slaan de stoppen door. Hoe durft hij?! Als blijkt dat het gewoon een collega is, moet Kim schoorvoetend toegeven dat ze fout zat. Maar voor Tom is het een teken aan de wand. Hij stelt voor dat ze een time-out inlassen in hun relatie.

Kim gaat terug naar haar familie in Friesland en gaat haar vader helpen in de dierenartsenpraktijk. Ze volgt de liefdesperikelen van haar broer Alle en zusje Gea op de voet. Zelfs vader Jitze waagt zich op het liefdespad. Maar hoe zit het met Kim zelf? Komt het nog goed tussen haar en Tom, of moet ze hem voorgoed vergeten?

Martin Scherstra houdt van de liefde. En dat is te merken, want de romantiek in zijn verhalen kun je welhaast proeven. De auteur woont en werkt in Dokkum en kiest voor dit boek zijn eigen woonplaats als decor.

*‘Wat een verrassing, zo’n schrijver van Nederlandse bodem.
Het boek leest als een trein!’ – Lezersreactie op bol.com
bij Terug naar Terschelling*

Z&K

ISBN 978 94 0190 474 2 NUR 344

9 789401 904742

www.zomerenkeuning.nl